

Poznań, 30.06.2019

Dr hab. Dorota Piontek, prof. UAM
Kierownik Zakładu Komunikacji Społecznej
Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM.

**Recenzja osiągnięć Pana dra Marcina Piechockiego ubiegającego się o nadanie stopnia
doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce**

wykonana w dniu 25 czerwca 2019 roku na zlecenie Dziekana Wydziału Nauk
Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Kandydata

Dr Marcin Piechocki w roku 2008 uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza (w 2008 roku formalnie Instytucie Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM) w dyscyplinie nauk o polityce. Podstawą postępowania doktorskiego była praca, przygotowana pod kierunkiem prof. dr hab. Bogumiły Kosmanowej pt. „Głos Wielkopolski 1945-1989. Studium Prasoznawcze”. Recenzentami rozprawy byli prof. dr hab. Bogdan Koszel i prof. dr hab. Wiesław Sonczyk. W latach 2008 – 2018 dr Piechocki zatrudniony był w pełnym wymiarze na stanowisku adiunkta na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im.

Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od 1 października 2018 roku przeszedł na stanowisko starszego wykładowcy na tym samym Wydziale, który był i jest Jego podstawowym miejscem pracy i realizacji zamierzeń naukowych.

2. Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w Art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311) oraz pozostałego opublikowanego dorobku naukowego, a także na podstawie **ROZPORZĄDZENIA** Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Dz. U. nr 196, poz. 1165

Podstawą ubiegania się przez dra Marcina Piechockiego o stopień naukowy doktora habilitowanego jest osiągnięcie zatytułowane „Świat przedstawiony. Sposoby kreowania rzeczywistości społeczno-politycznej w portalu Fronda.pl”, wydana w 2018 roku nakładem Wydawnictwa Naukowego Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM. Monografia ta, licząca 348 stron, a więc dość obszerna, składa się z wprowadzenia, czterech rozdziałów, podsumowania i bibliografii. Ta ostatnia podzielona została na artykuły opublikowane w badanym portalu Fronda (44 strony) i pozostałe opracowania i źródła (18 stron). Podaję liczby stron po to, aby pokazać ogrom próby badawczej, a także całkiem przyzwoicie skonstruowaną i wykorzystaną literaturę i źródła, do oceny których jeszcze powrócę. Po odjęciu tych stron, a także tytułowej, spisu treści, itp., pozostaje około 270 stron wywodu podzielonego pomiędzy cztery rozdziały: pierwszy z nich traktuje o instrumentach wpływania na odbiorców, drugi o wobec inaczej myślących, kolejny o imaginariusz zagrożenia, ostatni zaś o grafikach i tytułach. Doceniając indywidualny styl językowy Autora, muszę jednak zauważyć, że tytuły tych części są nieco nadmiernie publicystyczne i dość mało informacyjne (np. Roz. IV. Grafiki i tytuły. Tytuły czego? Grafik?).

Podjęcie sygnalizowanego w tytule monografii problemu badawczego jest zasadne i ważne z wielu powodów, wśród których można wyróżnić przynajmniej trzy. Pierwszy z nich to rola i

znaczenie mediów w kształtowaniu wiedzy, opinii i postaw, a zatem pośrednio, zgodnie z teorią agenda setting, także decyzji i działań podejmowanych przez odbiorców mediów. Druga przesłanka wynika ze zmian, jakim podlegają współczesne media, wynikających z uwarunkowań zewnętrznych (rozwój technologii komunikowania i komercjalizacja rynku, spowodowana wieloma czynnikami od samych instytucji medialnych niezależnych). Instytucje medialne, podobnie jak wszystkie inne, żeby przetrwać i realizować swoje cele, zawsze były w procesie zmian, jednak ich tempo i nasilenie w ostatnich dwóch dekadach jest wyjątkowe. Wreszcie ostatni powód to medium, którego analizy podjął się Autor w kontekście sposobów kreowania rzeczywistości społeczno-politycznej. Fronda.pl nie była przedmiotem zbyt wielu naukowych opracowań, można wręcz powiedzieć, że monografia przedstawiona do oceny jest pierwszym dużym opracowaniem dotyczącym tego nadawcy. W autoreferacie dr Piechocki napisał, że „Do podjęcia analizy zawartości portalu skłoniła mnie jego pozycja na rynku medialnym oraz będący jej efektem wpływ na kształtowanie opinii czytelników”. Nie do końca się zgadzam z takim postawieniem sprawy (choć oczywiście nie ingeruję w motywacje Autora), bowiem moje subiektywne przekonanie jest odwrotne: szukający potwierdzenia swoich opinii czytelnicy są źródłem pozycji Frondy na rynku medialnym, a przekonanie to opieram na założeniu, że w przypadku wydawnictw o tak silnie zideologizowanym przekazie, charakter relacji między nimi i ich odbiorcami można opisać jako mieszczące się w asocjacyjnym, opartym na istnieniu więzi normatywnej, modelu komunikacji masowej. Jest to jednak komentarz do stwierdzenia Autora, nie poparty żadnymi badaniami własnymi.

Imponujący jest, co należy podkreślić, materiał badawczy poddany analizie, bowiem obejmuje on ponad tysiąc artykułów opublikowanych w latach 2014-2017. Każdy kto prowadził podobne badania wie, jak czasochłonny i żmudny jest to proces nawet przy znacząco mniejszej próbie badawczej. Zatem przedstawiona liczba budzi szacunek. Autor wskazał kryteria doboru materiału badawczego (formalne) choć nie do końca jasne jest, czy badał wszystkie teksty publicystyczne (z wyłączeniem tych, które dotyczyły „religii i wynikających z niej zagadnień światopoglądowych, o ile nie były powiązane z wydarzeniami politycznymi” – to zostało wyrażone *explicite*), czy tylko te teksty, które powiązane były z wydarzeniami politycznymi. Jeśli zachodził ten drugi przypadek, to brakuje mi operacjonalizacji pojęcia wydarzenie

polityczne. W sytuacji silnej polaryzacji politycznej, a z nią mamy do czynienia w Polsce od przynajmniej 9. lat, a także polityzacji mediów, każde wydarzenie może być w gruncie rzeczy uznane za polityczne w rozumieniu jego konsekwencji, albo potencjału politycznego. Uwaga powyższa dotyczy przyjętej w monografii metodologii, i to do niej mam największe i najistotniejsze uwagi.

Autor wskazał problem badawczy i sformułował pytania badawcze, które ocenić można jako zasadne i odpowiedzi na które w zasadzie uzyskano. Wskazał również metody, którymi się posłużył. I tu pojawiają się pierwsze wątpliwości. Jeśli Autor przywołuje analizę zawartości mediów i analizę dyskursu, to zakładam, że pierwsza z nich ma charakter ilościowy. W opracowaniu brakuje jednak wyników jej przeprowadzenia. Jeśli w tytule opracowania mowa o sposobach kreowania rzeczywistości, to zakłada się pewną intencjonalność działań nadawcy, o której przecież nie można wyrokować na podstawie opublikowanych materiałów, natomiast pośrednio można konstruować wnioski opierając się na proporcji badanych tekstów do całości materiałów publikowanych na portalu, czy częstotliwości występowania poszczególnych fraz, które definiowałyby wspomniane sposoby. Zatem informacja o tych proporcjach, a także proporcjach wspomnianych sposobów wydaje się być istotna i niestety nieobecna. Brak hipotez badawczych może usprawiedliwić diagnostyczny charakter podjętego projektu, wsparty opisowym jego charakterem.

Nie bardzo rozumiem fragment autoreferatu, w którym Autor pisze: „Należy podkreślić, że, chociaż ostatni wymóg [dotyczący analizy zawartości, konkretnie ilościowego opisu jawnej treści komunikatu – przyp. DP] wskazuje na jeden sposób odczytania materiału, to odbiorcy reagują w różny sposób na określone treści, które ponadto należy interpretować w kontekście warunków kulturowych, politycznych czy społecznych. Nowsze podejścia do analizy zawartości niekiedy odchodzą od wymogu analizy jakościowej, na co zwraca uwagę chociażby Stanisław Michalczyk, wskazując na przydatność badań jakościowych”. Mam wrażenie pomieszczenia pojęć analizy zawartości i analizy treści (tej pierwszej na pewno brakuje), a ponadto wewnętrznej sprzeczności: stwierdzenie, iż nowsze podejścia „niekiedy odchodzą od wymogu analizy jakościowej” w kontekście zasadniczo ilościowego jej charakteru jest zaskakujące, zaś równocześnie, jak informuje i dokumentuje Autor, są badacze, którzy

wskazują na jej przydatność. Nie rozumiem także zdania, iż „Należy podkreślić, że, chociaż ostatni wymóg wskazuje na jeden sposób odczytania materiału, to odbiorcy reagują w różny sposób na określone treści, które ponadto należy interpretować w kontekście warunków kulturowych, politycznych czy społecznych”. Autor, z tego co wywnioskowałam, nie bada sposobu odczytywania treści przez odbiorców, bo nie bada odbiorców, a swoje odczytanie opublikowanych treści i ich zawartości. Zgadzając się z przytoczonymi w pracy poglądami Klausa Krippendorffa, nie widzę zasadności ich przywołania w kontekście reakcji odbiorców na określone treści.

Każda analiza, niezależnie od tego, czy ma charakter ilościowy, czy jakościowy, oparta winna być na jakichś kryteriach, jasno zdefiniowanych i wytłumaczonych. Niestety, zabrakło mi tego elementu tak w autoreferacie, jak i w książce. Na przykład na stronie 74 Autor cytuje pracę Wojciecha Chlebdy i jego wyróżnienie trzech typów stereotypów, wynikających z perspektywy lingwistycznej: lingwalnego, mentalnego, lingwomentalnego. Następnie stwierdza: „Ukazywanie rzeczywistości przez pryzmat stereotypów i generalizacji obecne jest również w publicystyce portalu Fronda” (s. 75). Których typów stereotypów? Na podstawie jakich danych Autor stwierdza ich występowanie? Brak informacji na ten choćby temat czyni rozważania arbitralnymi, opartymi na wiedzy potocznej i stanowi poważny zarzut wobec opracowania naukowego. Dobór cytowanych treści też może takie wrażenie sprawiać, bo w związku z brakiem badań ilościowych czytelnik nie wie, na ile przywołane treści są reprezentatywne, a na ile po prostu mają ilustrować przekonania Autora. W ogóle Habilitant zakłada dużą wiedzę czytelnika nie definiując pojęć, za pomocą których konstruuje strukturę rozważań. Poza bardzo skromnym wprowadzeniem, nie definiuje praktycznie żadnej kategorii umieszczonej w tytułach rozdziałów i podrozdziałów, przechodząc praktycznie od razu do formułowania wniosków opierając je na wybranych (bez podania kryteriów) tekstach opublikowanych na portalu (np. duży fragment dotyczący Magdaleny Ogórek bez wyjaśnienia, dlaczego akurat ten przypadek wart był zainteresowania; wyjaśnienie jest dość oczywiste i można było je zwerbalizować w postaci dwóch-trzech zdań; s. 131 i dalsze). Nie chodzi oczywiście o obszerną prezentację różnych definicji czy perspektyw badawczych tych nieostrych przecież kategorii, ale dobrze byłoby odesłać czytelnika do opracowań je omawiających i przede wszystkim jasno zadeklarować, w jakim znaczeniu używa ich Autor.

Przywołane w wprowadzeniu koncepcje teoretyczne (np. agenda setting, framing, modele dziennikarstwa, mediatyzacja polityki) są wybrane prawidłowo, choć w żaden sposób nie zostały „skonsumowane” w zapowiadanej analizie. Używam dopełnienia „zapowiadanej”, bowiem nie do końca cel ten został zrealizowany. W mojej ocenie w treści monografii dominuje opis, egzemplifikowany licznymi cytataми. Ich liczba jest ogromna, one same często obszerne (jeden z cytatów zajmuje cztery strony – s. 117-121!), co powoduje, że miejscami tekst czyta się trudno (choć jest dobrze językowo napisany) i powstaje uczucie pewnego chaosu. Na potrzeby przyszłych publikacji Habilitanta rekomendowałabym uwzględnienie przez Niego potencjału przypisów uzupełniających, w których większość cytatów można było umieścić. Sprzyjałoby to koherencji wywodów i ułatwiałoby czytelnikowi śledzenie autorskiej argumentacji piszącego.

Z powyższych uwag wynika, że największym mankamentem przedstawionego do recenzji osiągnięcia jest metodologia, a konkretnie nie do końca wystarczający jej opis. Podejmując się ambitnego, oryginalnego, interesującego i ważnego projektu badawczego, Habilitant poświęcił omówieniu metodologii zaledwie 11 stron (s. 16-27), gdzie umieścił problem badawczy, klucz selekcji materiału badawczego (co do którego sformułowałam wcześniej pewne zastrzeżenia), pytania badawcze i syntetyczne omówienie koncepcji teoretycznych, których wykorzystanie zadeklarował. W tym elemencie pracy odczuwam nieukrywany niedosyt.

Struktura monografii jest przejrzysta i spójna, jej (struktury) założenia konsekwentnie realizowane, choć sam tok wyvodu czasami traci na klarowności z racji nadmiaru długich cytatów. Praca napisana jest poprawnym językiem, wolnym od mankamentów formalnych. Czasami jednak zauważyć można zbyt arbitralne i wartościujące sądy (np. „Innym przykładem dezinformowania jest publikowanie artykułów zawierających wątpliwej wiarygodności informacji” (s. 59); „Po lekturze tego chaotycznego opracowania ... (s. 102); „Podobnie zaskakujące jest ocenianie czyichś kompetencji i uprawnień ... (s. 193).

Szczegółowy opis materiału źródłowego umożliwił udzielenie odpowiedzi na sformułowane w wprowadzeniu pytania badawcze (z zastrzeżeniami poczynionymi przeze mnie wcześniej). Tym samym można uznać, że zadanie, które postawił sobie Habilitant, polegające na rekonstrukcji sposobów (wołałabym określenie zabiegów, w mojej ocenie bardziej adekwatny)

kreowania rzeczywistości społeczno-politycznej przez wybrany portal, zostało zrealizowane, choć w kontekście celu pracy efekt ten byłby znacznie lepszy, gdyby Habilitant uniknął wykazanych niedociągnięć.

Jako badaczka zajmująca się komunikowaniem politycznym, czyli w bardzo szerokim ujęciu relacjami między systemem politycznym i systemem mediów, a w tej właśnie subdyscyplinie sytuowałabym recenzowane osiągnięcie, zauważam brak w tekście i bibliografii pewnych koncepcji i opracowań, które byłyby, w mojej ocenie, relewantne i inspirujące dla Habilitanta. Chodzi np. o polityzację mediów, mediatyzację polityki, koncepcję trzech rzeczywistości politycznych (obiektywnej, subiektywnej, medialnej), czy szersze omówienie framingu. Jednak dobrym prawem każdego badacza jest konstruowanie swoich wywodów w oparciu o te źródła, które sam uzna za użyteczne.

Celem recenzji jest nie tylko ocena przedłożonego dorobku, ale również wskazanie pewnych kwestii, których rozważenie być może pozwoli w przyszłości uzyskać lepsze efekty badań. Stąd intencją sformułowanych powyżej uwag, które mają wydźwięk krytyczny i polemiczny, było zachęcenie dra Marcina Piechockiego do większej staranności w prezentowaniu tak metodologii podejmowanych w przyszłości badań, jak i ich wyników.

W monografii przedstawionej do oceny, Habilitant osiągnął samodzielnie efekty badawcze, które stanowią interesujący wkład do nauk o polityce, szczególnie w subdyscyplinie komunikowania politycznego. Wśród nich należy wskazać jako wyróżniające się i mające walory nowości: opisanie treści publikowanych przez ważny opiniotwórczo portal, który nie był wcześniej przedmiotem zainteresowania badaczy, zdiagnozowanie metod ideologizacji dyskursu politycznego w Polsce na wybranym przykładzie, zaprezentowanie przykładu dziennikarstwa zaangażowanego.

W konkluzji stwierdzam, że w mojej ocenie przedłożone przez dra Marcina Piechockiego osiągnięcie naukowe pt. „Świat przedstawiony. Sposoby kreowania rzeczywistości społeczno-politycznej w portalu Fronda.pl” spełnia, mimo wyrażonych przeze mnie zastrzeżeń, wymogi art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, i stanowi podstawę do

dalszego procedowania nad wnioskiem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta zgodnie z kryteriami wymienionymi w powyższym rozporządzeniu Ministra Nauki i szkolnictwa Wyższego.

Poza zrecenzowanym powyżej osiągnięciem naukowym, w okresie od 2008 roku, tj. uzyskania stopnia naukowego doktora do 2019 roku, tj. złożenia wniosku o wszczęcie procedury habilitacyjnej, dr Marcin Piechocki opublikował 31 pozycji naukowych, które mieszczą się w dziedzinie nauk społecznych. Wśród nich znajduje się licząca 223 strony monografia pt. „Głos Wielkopolski’ wobec przeobrażeń społeczno-politycznych w latach 1945-1989”, wydana w 2012 roku. Biorąc pod uwagę zbieżność tytułu książki z tytułem dysertacji doktorskiej jest to prawdopodobnie książkowe wydanie tej dysertacji. Oznacza to, że Autor musiał wykonać pracę polegającą na zaadaptowaniu tekstu rozprawy doktorskiej do potrzeb wydawniczych. Poza tą pozycją, Habilitant opublikował w książkach zbiorowych dwa artykuły naukowe w języku niemieckim: „Probleme der Energiesicherheit der EU aus polnischer Sicht” (2011) i „Die polnischen Medien angesichts der Flüchtlingskrise” (2017). Obydwie pozycje wydane zostały w Niemczech. Również tam ukazał się napisany przez Opiniowanego artykuł naukowy w języku angielskim – „Germany and Russia in the Polish presidential election campaign in 2015” (2016). Dr Marcin Piechocki był współautorem ciekawego, choć odbiegającego od głównego nurtu Jego wcześniejszych i późniejszych zainteresowań naukowych, artykułu „Consumer Social Responsibility: A Myth or a New Challenge for Strategic Performance Management?”, opublikowanego w książce pod redakcją, wydanej w Nowym Jorku. Listę artykułów opublikowanych w językach konferencyjnych zamyka tekst (którego Habilitant był współautorem) “The image of Russia in the Wiadomości news service of Polish National Television in 2017” (2018). Publikowanie poza granicami Polski należy uznać za dowód świadomości Habilitanta o konieczności umiędzynarodowiania wyników własnych badań, co należy z uznaniem podkreślić.

Ponadto w wykazie publikacji znaleźć można 16 artykułów opublikowanych w książkach pod redakcją, w tym cztery w współautorstwie oraz osiem artykułów w czasopiśmie (w tym jeden w współautorstwie). Autor podejmuje w nich rozważania na różne tematy, jednak można je pogrupować, w moim przekonaniu, następująco: (1) polityka i media (w tym lokalne), (2) polityka europejska, (3) analiza zawartości, (4) varia. Do pierwszej, najliczniejszej grupy opracowań, można zaliczyć choćby następujące artykuły: „Paralelizm polityczny w polskim systemie medialnym” (2010), „Dziennikarze i politycy. Blisko, coraz bliżej” (2012), „Głos Wielkopolski wobec przeobrażeń społeczno-politycznych w latach 1945-1989”, „Prasa w Polsce wobec unijnej reakcji na rosyjską interwencję na Ukrainie w 2014 roku” (2016), „Elektroniczne platformy w partycypacji politycznej – wybrane przykłady” (2017), i inne. Dla drugiej grupy reprezentatywne są wspomniane wyżej artykuły napisane w językach niemieckim i angielskim, zaliczyć do niej można także tekst „Partnerstwo Wschodnie jako instrument polityki wschodniej UE” (2012). W trzeciej z zaproponowanych przeze mnie grup tematycznych widzę takie artykuły, jak choćby „Aluzyjny eurosceptycyzm w debatach prezydenckich w 2015 roku” (2016), czy napisany wspólnie z dwoma współautorami „Obecność medialna kandydatów na Prezydenta RP w programach informacyjnych. Raport z badań” (2016), a także „Czy istnieje życie poza Warszawą? Miasta polskie w programach informacyjnych na antenie ogólnokrajowej” (2018), którego Habilitant był współautorem, a także „The Image of Russia in the Wiadomości News Service of Polish National Television” (2018, współautorstwo). Przykładem reprezentującym czwarty obszar tematów podejmowanych przez dra Marcina Piechockiego są np. teksty: „Consumer Social Responsibility: A Myth or a New Challenge for Strategic Performance Management?” (2017, współautorstwo), czy „Między sportem amatorskim a profesjonalnym. Wyzwania Klubu Uczelnianego Akademickiego Związku Sportowego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza (KU AZS UAM) w XXI wieku” (2018, współautorstwo). Warto dodać, że wymienione i pozostałe artykuły publikowane były nie tylko w wydawnictwach macierzystego ośrodka, ale także innych, polskich i zagranicznych.

Przeglądając listę publikacji Habilitanta poza osiągnięciem naukowym, można wysnuć dwa generalne wnioski. Pierwszy z nich dotyczy względnie równomiernego i systematycznego

rozwoju naukowego Habilitanta, co należy ocenić pozytywnie. Równie pozytywnie należy ocenić poszerzanie wachlarza metod badawczych, którymi posługuje się dr Piechocki, bowiem w ostatnich latach widać odchodzenie przez Niego od tradycyjnych metod opisowych na rzecz metod bardziej empirycznych, związanych z podejmowaniem nowych problemów badawczych (szczególnie analiza zawartości). W naukach społecznych łączenie różnych sposobów prowadzenia badań jest szczególnie ważne, jeśli mają one przynieść nową wiedzę na temat zjawisk społecznych. Przygotowanie artykułów we współpracy z innymi autorami świadczy o umiejętności pracy zespołowej

Dr Marcin Piechocki uczestniczył w siedmiu projektach badawczych, jako wykonawca i koordynator zadań badawczych. Projekty te finansowane były przez instytucje centralne (Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego) oraz uczelnię (Collegium da Vinci). Efektem tych działań było uczestniczenie w konferencjach naukowych, warsztatach, itp. Udział w konferencjach nasilił się w ciągu ostatnich 4 lat, co pozwala zakładać, że Habilitant zaczął doceniać możliwości osobistego dzielenia się wynikami własnej pracy, a także bezpośrednich kontaktów z innymi badaczami zajmującymi się podobnymi problemami. W przedłożonej do oceny dokumentacji wykazano liczbę 10 cytowań publikacji według wskaźnika Publish or Perish.

Biorąc pod uwagę wykształcenie Habilitanta (politologia, specjalność dziennikarstwo) nie dziwi, że stara się On łączyć wiedzę akademicką z praktyką dziennikarską. W latach 2007-2009 kierował redakcją miesięcznika „Kierunek Studia”, co zaowocowało propozycją udziału Habilitanta w dwóch inicjatywach projektowych, realizowanych w ramach Programu Akcelerator Wiedzy Technicznej. Dr Piechocki przez wiele lat współpracował (i czyni to nadal) z przedsiębiorstwem Press-Service, czego efektem jest uczestnictwo w pracach zespołu, który otrzymał grant badawczo-rozwojowy przyznany przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Od 2014 roku Habilitant jest analitykiem w pracowni CAST na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, która zajmuje się badaniem przekazów medialnych. Pozwala to realizować nie tylko badania we współpracy z innymi ośrodkami krajowymi i zagranicznymi, ale również zlecenia z sektora prywatnego. Ponadto dostarcza doświadczeń, które mogą być wykorzystywane w pracy dydaktycznej.

Dr Marcin Piechocki prowadzi zajęcia dydaktyczne w postaci wykładów, ćwiczeń, seminariów, na kierunkach: dziennikarstwo i komunikacja społeczna oraz politologia, na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM. Realizowane przez Niego przedmioty zgodne są z przygotowaniem merytorycznym i doświadczeniem zawodowym. Efektem prowadzonych seminariów licencjackich było wypromowanie 92. prac. Habilitant pełni również funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich („Świeckie czy wyznaniowe? Wizja państwa polskiego w prasie katolickiej w latach 2005-2015” i „Obraz kobiety w dzienniku „Trybuna Ludu” w latach 1971-1980. Studium politologiczno-prasoznawcze”), realizowanych na macierzystym wydziale.

W ramach programu ERASMUS+ Staff Mobility for Teaching dr Piechocki prowadził zajęcia w języku angielskim w Niemczech i Słowacji, jednak w dokumentacji brak jest bardziej szczegółowych informacji dotyczących liczby godzin i tematyki tych zajęć. Podobnych informacji brakuje w odniesieniu do doświadczeń zagranicznych z 2016 roku (pobyt w Poczdamie) i z 2017 roku (pobyt w Bańskiej Bystrzycy).

Dr Marcin Piechocki jest członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych i Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej. Recenzował również teksty przesyłane do periodyków naukowych „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne” i „Refleksje”, wydawanych przez macierzysty Wydział.

Poza aktywnością badawczą i dydaktyczną, Habilitant podejmował działania na rzecz popularyzacji nauki. W wyniku Jego starań powstał miesięcznik „Kierunek Studia”, którym w latach 2007-2009 kierował jako redaktor naczelny. Celem miesięcznika było przybliżanie oferty wielkopolskich uczelni publicznych i niepublicznych maturzystom oraz promowanie świadomego projektowania ścieżki edukacyjnej. W latach 2010-2014 dr Piechocki pełnił funkcję redaktora naczelnego kwartalnika „Akademickie B+R”, pierwszego w Polsce pisma poświęconego tematyce współpracy nauki i gospodarki, stworzonego i oferowanego wyłącznie w wersji mobilnej (iPad). Publikacja realizowana była w ramach Programu Partnerski Związek Nauki i Postępu (finansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, Priorytet IV, Działanie 4.2). W raporcie podsumowującym, który powstał w oparciu o ogólnopolskie

badanie TNS OBOP, kierowane przez Niego pismo doceniono za rzeczowość artykułów, czytelną szatę graficzną i komunikatywny język. W latach 2012-2015 Opiniowany pełnił funkcję redaktora portalu „Czas Zawodowców”, wcześniej podobną funkcję pełnił w kwartalniku „Forum Uniwersytetu Ekonomicznego”, wydawanym przez Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu. Warto również podkreślić, że dr Marcin Piechocki przeprowadził kilkadziesiąt wykładów w województwie wielkopolskim i lubuskim – zarówno dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych, jak i dla Uniwersytetów Trzeciego Wieku. W ramach współpracy z liceami był jednym z inicjatorów podpisania umowy o współpracy pomiędzy Wydziałem Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM a X Liceum Ogólnokształcącym w Poznaniu. Uczestniczył także w cyklicznych akcjach, np. Dzień dziennikarza w V Liceum Ogólnokształcącym w Poznaniu czy Festiwal Nauki w II Liceum Ogólnokształcącym w Koninie.

Poza wspomnianymi powyżej aktywnościami, Habilitant wykazał, iż w latach 2001-2013 z ramienia Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza odpowiadał za organizację corocznych polsko-niemieckich seminariów dla studentów. W ramach współpracy międzynarodowej pełnił również funkcję współorganizatora w projekcie „New Challenges for Political Research” – International Summer School (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Immanuel Kant Baltic Federal University, National Research University Higher School of Economics, Uniwersytet Łódzki). Współpracował z redakcjami czasopism naukowych wydawanych na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa. W latach 2008-2011 pełnił funkcję sekretarza redakcji periodyku „Media dawne i współczesne”, obecnie jest członkiem kolegium redakcyjnego „Rocznika Integracji Europejskiej”. Od 2003 roku dr Marcin Piechocki jest współpracownikiem miesięcznika „Życie Uniwersyteckie”, wydawanego na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, w którym opublikował kilkadziesiąt artykułów indywidualnie i jako współautor. W 2008 roku był jednym z inicjatorów powstania studenckiej gazety „Fenestra”, zaś dwukrotnie (2015 i 2017) zorganizował konkurs na najlepszą gazetkę szkolną województwa wielkopolskiego „Meteor Moraski”, nagrodę przyznawaną przez Wydział Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM pod patronatem Marszałka Województwa Wielkopolskiego. W swoim dorobku dr Piechocki

przywołuje również artykuły popularyzatorskie o charakterze publicystycznym, między innymi w „Głosie Wielkopolskim”. Od 2012 roku Habilitant pełni funkcję Wydziałowego Korespondenta Uniwersyteckiego Systemu Informacyjnego na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Pełnomocnika Dziekana Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa do spraw USI, co nakłada na Niego obowiązek publikowania informacji na stronie internetowej Uniwersytetu.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, należy stwierdzić, że dr Marcin Piechocki wykazał się w ciągu ostatnich jedenastu lat wystarczającą aktywnością w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych i projektach badawczych, w tym o zasięgu międzynarodowym, nie zaniedbując przy tym działań dydaktyczno-organizacyjnych i popularyzatorskich. **W tych kategoriach, w których była podstawa do oceny, stwierdzam, że spełnione są kryteria określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.**

4. Wniosek końcowy

Uwzględniając wszystkie przedstawione powyżej walory, jak i uwagi krytyczne dotyczące osiągnięć naukowych i organizacyjnych doktora Marcina Piechockiego stwierdzam, że na podstawie przedłożonej dokumentacji osiągnięcia te można uznać za spełniające kryteria określone w artykule 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, a także w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. **Tym samym wnioskuję o dalsze procedowanie wniosku Habilitanta w sprawie nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce.**

Poznań, 25.06. 2019 r.

Dorota Piontek

